

Maria Alzamora capta l'emoció del moviment amb «El gest mínim»

La fotògrafa d'Ordis exhibeix una selecció d'imatges al Palau Solterra de Torroella de Montgrí fins al maig

Maria Alzamora (Ordis, 1992) no dubta a reconèixer quel'exposició «El gest mínim», que acaba d'inaugurar al Palau Solterra de Torroella de Montgrí [<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/museu/museu-palau-solterra-torroella-de-montgri>], «és llum». El projecte, que es pot veure fins al 2 de maig, ha alimentat espiritualment la fotògrafa i l'ha dut a explorar «l'emoció a través de la dansa i el gest» fins al més imperceptible.

L'embrió d'«El gest mínim» es va plantar quan Alzamora va obtenir el segon premi de fotografia de la Fundació Vila Casas. Malgrat no incloure una exposició, li van oferir un espai per exhibir un projecte personal. L'artista va partir d'allò sentit durant la sessió on va captar la imatge premiada –un retrat de l'actriu Keeley Forsyth– i una altra de la poeta i ballarina figuerenca Azuzena Momo en una piscina. «Es tractava de desenvolupar el discurs a partir d'aquesta base tan forta i em vaig tirar de caps, ha estat intens», diu sentint-se «meravellada» del suport de tot l'equip que l'ha acompanyada i ha cregut en el seu treball.

Maria Alzamora confessa que, quan crea, «el discurs es va gestant a mesura que fa les fotografies». Un procés que requereix un temps que aquest cop no tenia. «Aquí he pogut fer aquest desenvolupament més comprimit, però viscut molt present del dia a dia, gaudint-lo». Ella no és ballarina i, per això, agraeix les persones que la van connectar amb nou professionals de la dansa. Buscava captar no tant com ballen, «sinó com viuen el moviment perquè aquest no era un projecte de dansa, sinó de connexió amb el cos», element que tots compartim i que «tots podem descobrir». «Ells em van demostrar que juguen sempre amb el cos però també amb l'interior», afirma tot oposant-ho al discurs social imperant que preval més «el fet de mantenir el cos a escala visual marcant uns estereotips».

Per a la fotògrafa, ha estat un camí d'exploració iniciat a cegues i els resultats de les sessions, i de tot el projecte, la fan feliç. És cert que moltes imatges s'han quedat en el calaix, però les que s'exposen es converteixen «en una escenografia i un discurs visual per donar entrada» a l'espectador. Moltes de les fotografies, de formats variats, són en blanc i negre perquè Alzamora n'és una apassionada. Reconeix, però, que treballa «amb el que em demana cada foto». També s'ha atorgat molta llibertat editant perquè «volia explorar què fan els ballarins amb el seu cos». Admet que no ha buscat «una unitat gràfica» perquè, segur, el seu estil i energia queden reconeguts.

Quelcom que diu haver-la impactat fortament és veure com «sessions molt diferents, en moments i maneres de ballar diferents, han generat una unitat». També les sorpreses viscudes sense ser cercades. «M'agrada trobar-me amb la persona en l'espai –molts cops grans parets neutres– i jugar», afirma. «Cap imatge ha estat dissenyada, en totes ens hem trobat i hem creat junts».

La contradicció de parlar del moviment a través de la imatge té el màxim exponent en el catàleg amb escrits d'Anna Blanco i Mercè Vila, comissària de la mostra. Ambdues «han posat paraules» a les fotografies d'Alzamora. En ell, Blanco escriu: «L'artista habita les escletxes dels ballarins i des d'allà se situa per congelar el gest més pur de l'ànima».

Font del document:

https://www.emporda.info/cultura/2021/02/17/maria-alzamora-capta-lemocio-del/487874.html?utm_source=rss